

**IVANA
DOBRA
KOVOVÁ**

MARENČIN PT

**INÉ
MYŠ
LIENKY**

iné myšlienky

Ivana Dobrakovová
iné myšlienky

MARENČIN PT

Vydanie knihy z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

Copyright © Ivana Dobrákovová, 2025

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Marenčin Media

Cover photo © Ivana Dobrákovová

© Stephan Balkenhol / VG Bild-Kunst / LITA, 2025

Layout © Marta Blehová

1097. publikácia

1. vydanie

ISBN 978-80-569-1360-4 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1361-1 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1362-8 (ePub)

prísť na iné myšlienky 2

Sedím vo svojom hojdacom kresle v detskej izbe na Krížnej a je mi zle, ako už dávno nie, oproti mne sedí na zemi môj bratranec Peťo, ktorého mama zavolala, lebo si už so mnou nevedela rady, nevedela, ako mi pomôcť, ako mi dohovoriť, a tak jej napadol môj bratranec Peťo, na toho som predsa vždy dala, jeho by som mohla počúvnuť a nejako zázračne sa dostať z prvej depresie, ktorá ma nie až tak nečakane prikváčila, už pol roka chodím na Filozofickú fakultu Univerzity Komenského a je mi jasné, že to nikam nepovedie, že ma každú chvíľu vyhodí, len čo si uvedomia, akého idiota prijali na štúdium, akú neschopnú atrapu, v depresii sa upínam na predstavu, že pôjdem robiť do bratislavskej Zoo za druhým bratrancom Braňom, práca na čerstvom vzduchu a ešte aj so zvieratkami, už sa vidím, ako kydám hnoj vo výbehu divých svíň, len moja mama si to nejako nechce predstavovať, a tak zavolala Peťu, ktorý do toho tiež jasne vidí, celé je to o tom, že si ešte nemala frajera, hovorí mi, a to už máš osemnásť rokov, tam je pes zakopaný, uvidíš, keď si nájdeš frajera, všetka táto takzvaná depresia pominie, no

potom dodá, ale tie lieky asi radšej ber, a keď v rozpakoch neviem, čo na to, ešte zdôrazní, uvidíš, keď sa dáš s niekým dokopy, hneď prídeš na iné myšlienky.

Lenže ako, koho, kde mám splasiť frajera, Bratislavou v novom tisícročí sa presúvam zásadne v sukni, myslím, že žiadne džínsy či iné nohavice ani nemám, batikové sukne až po zem, aby si konečne niekto všimol, že som tiež žena! len to akosi nikoho nezaujíma, a ešte aj študujem jazyky, kde sú samé dievčatá, do barov nechodím, lebo som to otcovi pred smrťou sľúbila, Kafka nie a nie zísť z portrétu, ktorý mi visí nad posteľou, skrátka, žiadny muž v dohľade, hoci, myslela som si, že ako trinásťročná som sa poistila, v Ekoiuvente na koňoch, chodil tam istý Martin, dvadsaťročný, odkrúcal si tam civilnú službu a ja som bola doňho, samozrejme, a raz vysypal z peňaženky asi tridsať malých fotiek žien a povedal mi, že to všetko boli jeho frajerky a chcel aj moju fotku, aha, zaujímavé, tak to už aj mňa berieš, že som frajerka, len preto, že za tebou chodím kecať do kotolne, a fotku som mu nikdy nedala, ale dohodla som sa s ním, že keby som sa neskôr v živote ocitla v ošemetnej situácii – furt nič, panna, trapas –, on mi pomôže, a tak chodím v batikových sukniach ako osemnásťročná po Bratislave a nadávam, kričím, Martin, teraz, keď ťa potrebujem, kde do riti si?

V batikových sukniach chodím aj na Tehelnú za svojou psychiatrickou, najprv ma nechcela zobrať, vraj som príliš

mladá a čo si ona so študentkou počne, nie je špecializovaná na adolescentov, ale moja sestra úspešne nástojila, a tak sa hrdo delím o miesto na koženkových kreslách s podobne zdeprimovanými ženami v stredných rokoch, ktoré tam skleslo sedia a občas si čosi monotónne medzi sebou drmolia, recepty alebo sťažnosti na odrastené deti, čo len pijú a berú im peniaze, občas dokonca nejaký komentár k aktuálnej politickej situácii, modrá je dobrá, len či naozaj, čakám tam hodiny, s prekříženými nohami, v lone vždy zošit s francúzskymi slovíčkami, ktoré sa potichu drví, veľmi rýchlo sa naučím, že psychiatrické neradno príliš rozprávať o túžbe zomrieť, lebo od Cajly ma delí len jeden telefonát, takisto sa naučím, že už v čakárni treba držať formu, nezabárať sa do príliš mäkkých kresiel, nelíhať si na ne, ak je tam náhodou menej pacientov, lebo psychiatricka hocikedy nečakane vyrazí z ambulancie a chodbou sa pustí na záchod, predtým však zakaždým zrakom prešacuje každého jedného pacienta a som si istá, že hneď vidí, už z toho prvého pohľadu, kto na tom ako je.

A keď sa v rozpore so všetkými svojimi očakávaniami z depresie naozaj vyhrabem, január, čierny sneh lemujúci cesty Bratislavy a o štvrtej poobede stále tma ako v rohu, a keď si uvedomím, že už nechcem zomrieť a na univerzite sú takí tupí, že ma stále neodhalili a v predstieraní môžem pokračovať aj v druhom semestri, spolužiačka Maja mi poradí, aby som išla na pracovný pohovor, zahraničná firma,

pár hodín na recepcii, potrebujú angličtinu, môžeš im kradnúť úžasné gélové perá Pilot, a tak sa vyberiem do Petržalky na pohovor, do Petržalky, kam skoro nikdy nechodím, ale doteraz si vybavujem, ako som ju videla prvýkrát, v detstve, z autobusu cestou na kúpalisko Matadorka, netušila som ešte, čo Havel o Petržalke povie, ale cítila som to isté, nalepená na okno autobusu, prechádzajúc okolo panelákov, tu naozaj žijú ľudia? ja rozmazané dieťa z centra, a tam som ho stretla, na tom pohovore, bol so mnou spolu s ďalšími dvoma kandidátmi, a hoci vedel po anglicky horšie než ja, dostal to miesto on, Pavol.

Pavol ma odprevadil domov v bratislavskej čľapkanici, na ktorú nadával, v jednej chvíli som sa ho spýtala, odkiaľ je, a on mi to aj povedal, škoda len, že mne Orava znie rovnako ako Šariš a Šamorín či Myjava, hneď mi to vypadlo z hlavy, proste nebol odtiaľto, nebol zvyknutý na tieto podmienky, ako sa vyjadril, rozprával mi, že doma sa vždy smejú na správach, že v Bratislave po prvom snehu kolabuje doprava, ha ha, Bratislavčanov opäť zaskočilo, že v zime sneží! no prosím, ako málo im na Orave stačí, aby mali dobrú náladu, ale to mu nepoviem, stačí, že sa pozastavuje nad mojím *neeeee*, o ktorom som si myslela, že je predsa univerzálne, a teda nie, nie je, na Myjave to majú inak, oni hovoria *ňje*, kto sa v tom má vyznať, Pavol povie, že jeho jazyky nebavia, radšej išiel hneď po strednej pracovať do firmy a teraz dúfa, že bude mať aj túto bokovku na recepcii,

žmurkne na mňa pri slove bokovka, sukňu mám už dole celú mokrú, lepí sa mi na čizmy, najradšej by som sa na celé ženstvo vysrala, prídeme pred náš dom na Križnej, rozmýšľam, ako sa s ním rozlúčim, doma je určite mama, ale on to zvládne aj za mňa, zastanem, on zastane, je evidentné, že v tomto dome bývam, obráti sa ku mne, ale ak si myslíš, že teraz ma pozveš na kávu a ja pôjdem s tebou hore, tak sa mylíš, je to také absurdné, že sa rozosmejem, tak sa na tej blbej hláške smejem, že sa oňho aj opriem.

Nie je celkom isté, či som ochorela na prvú depresiu kvôli genetickému zaťaženiu, skracujúcim sa jesenným dňom, nezvládnutému prechodu z gymnázia na univerzitu, alebo kvôli mansoňákovi, ktorý ma nechcel, ale ja som ho chcela a bola som si istá, že kvôli nemu by som bola ochotná presťahovať sa aj do Petržalky, bola som si istá, že s ním by som bola šťastná aj v paneláku, len šťastným nechcel byť on, vlastne sa ma skôr bál, ako pozoroval môj zhoršujúci sa psychický stav, keď som sa s ním stretla v parčíku na Šafárikovom námestí, neustále som sa ho snažila chytiť za ruku a on sa odťahoval, ukazovala som mu, ako sa režem, a on sa na to nechcel dívať – takže tak, a ty si nejaký mansoňák?! –, dokonca som sa snažila vydobýť si, aby ma pri privítaní a rozlúčení aj pobožkal, a to už kde sme! až musel chudák chlapec s farbou von, a teda že on moje city nezdieľa, a ja na to v pohode, chápem, nemusíš, ale ak ma necháš, prisahám, že sa hneď teraz hodím do Dunaja, na čo povedal nie,

to nerob, preboha, dobre, tak ťa nenechám, a až doma mi došlo, že takto to nejde, že také čosi nemôžem nakladať na plecيا sedemnástročnému chlapcovi, nech aj počúva Marilyn Mansona, a tak som mu zavolala a povedala, že sa už neuvidíme, a on sa stále bál, si si istá, že to zvládneš? a ja jasné, neboj sa, zložila som a prvýkrát som sa neporezala len demonštratívne, ale naozaj.

Takže ani Myjava a ani Orava, je niekde z východu, Pavol, prezerám si mapu Slovenska so záujmom, ktorý mi na hodinách geografie vždy chýbal, nikdy som nebola ďalej než v Senci a už aj to mi stačilo, už aj to bolo takmer príliš, som s Pavlom v jeho byte na Levanduľovej, Orgovánovej, či Nevädzovej, proste v Ružinove, v paneláku! okrem mapy pozorujem aj Pavla, ako konzumuje chleba s masťou, vraví, že by mohol jesť chleba s masťou každý deň, nikdy by sa mu nezunoval, ale teraz vraj investoval peniaze a onedlho sa mu zúročia, ak to tak môže nazvať, a potom si bude môcť dovoliť jesť aj niečo iné než len chleba s masťou, možno kaviár, ako vy Bratislavčania, smeje sa, smeje, a neviem, kto z nás dvoch je väčší blb za ten rasizmus, on proti Bratislave, ja proti zvyšku Slovenska, tak sa to zavedie od prvých stretnutí, Pavol sa mi však zdá veľmi pekný, je vysoký, taký trochu mohutnejší, pri dobrej vôli by sa dal nazvať svalnatým, má hnedé oči a drsnú tvár so strniskom, gaštanové vlasy, ja vyzerám stále rovnako a neviem, či sa mu páčim, viem len, že už nenosím batikové sukne, ale vypasované modré džín-

sy, dokonca si to aj všimol, konečne z teba niečo aj vidno, na tie fľakaté sukne sa nedalo pozerat'.

A tak uňho najprv skonзумujem niekoľko chlebov s masťou, Pavol sa podelí, nie je skúpy, bochníky nakupuje veľké, je teda pravda, že vždy spomenie, akoby medzi rečou, koľko minul za nákup, a ja tú informáciu registrujem, ale nič z nej nevyvodím, sedíme v jeho mierne plesnivej garsónke v Ružinove a potom už aj ležíme na jeho úzkej posteli, pýtam sa ho, koľko si mal predtým mnou žien? ale on neodpovedá, tak koľko? povedz mi to, a on si len kliesni cestu do mňa, a ja, hoci o tom snívam už od trinástich, sa čoraz viac uzatváram do seba, odťahujem, vyvliekam, snaží sa ma stiahnuť späť na posteľ, čo tu ložíš po stene, pod sem, ale nejde to, nijako sa do mňa nevie dostať, až mi je do plaču, od bolesti, keď sa o to pokúša, tak to bolí, nikdy sa mi to nepodarí, spotená si hovorím, budem do smrti pannou, Pavol krúti hlavou, musíme to skúsiť nejako inak, neviem, čo tým myslí, ako inak, zdá sa mi to stratené, zatiaľ ma vezme do kúpeľne, ktorá je teda jednoznačne plesnivá, a tam sa o mňa pod sprchou šúcha a tam aj zažijem svoj prvý orgazmus, ktorý ma totálne vydesí.

Pavol sa rozhodol, že sa mi pokúsi zlepšiť náladu, jedného dňa mi povie, že ma zoberie na úžasné miesto, miesto pre zaľúbencov, ako sa vyjadrí, stále tie regionálne rozdiely, on ľúbi, ja milujem, k slovu ľúbiť mám až odpor, v živote to u nás doma nikto nevyslovil, možno jedine označil niečo

s odporom za ľúbivé, my Bratislavčania milujeme alebo nič, ja ešte neviem, či milujem, ale hovorím to ostošesť, lebo tak sa to má, keď už človek s niekým chodí, a to úžasné miesto je sexshop na Šancovej, Pavol sa smeje, že kúpime vibrátor, ja sa hystericky smejem pri predstave, že ma niekto známy uvidí, on z Prešova či Košíc to má ľahké, nikoho tu nepozná a cestou hovorí blbosti ako: taký malý, praktický, do kabelky, ktorý vyťahneš v prípade potreby, hovorí: možno sa nás pri pulte spýtajú, či ho nechce slečna vyskúšať, a potom pôjdeš do kabínky, smejem sa, až mi slzy tečú, a ešte: no vidíš, ako tá depresia rýchlo pominula, mal by som si to dať patentovať, najlepšie antidepresívum, čo by na to tá tvoja psychiatricka, tak pani, rozhodnite sa, Cajla alebo vibrátor, a oni sa nás naozaj spýtajú, či ho chceme vyskúšať, až mi zabehne, ale len ho nechajú bzučať na pulte, áno, funguje, áno, berieme, len preboha už preč odtiaľto.

A potom, na Ďatelinovej, Ľaliovej či Muškátovej, proste v Pavlovej plesnivej prenajatej garsónke, sa rozhodne, že ma odpaní, celý čas mi pritom rozpráva, ako investoval do pyramídových hier, smeje sa, že ľudia tomu veria, že to pôjde do nekonečna, zatiaľ čo ja zhlboka dýcham, ide to lepšie, než keď sa o to pokúšal sám, BMG Invest a Horizont Slovakia, už sa nám črtá ten horizont, kam až to chce dostať, a tiež AGW a Drukos, všade nastrkal peniaze, a už mu to vynáša, vie, že to rachne, veľmi dobre to vie, začne mi

trhať červené silonky, ktoré mám na sebe, na ktorých trval, ide len o to, aby stihol zarobiť viac, než do toho nastrkal, ale verí si, verí si, že dobre investoval, a pri tom slove sa zasmeje a zatlačí, dobre a včas, a potom, uvidíš, potom si budem môcť dovoliť aj byt v Starom Meste, budeme si môcť kupovať aj zákusky v cukrárni a nielen Dru tyčinky v Tesco na Kamennom, a nedokáže pochopiť, ako môžu byť ľudia takí hlúpi a čomusi takému veriť, a je to tak, je to tu, celé to vo mne zmizlo, už nie som pannou, Martin z Ekoiuventy, bol by si býval lepšou voľbou, Pavol sa ešte zasmeje, vidíš to, kde je vôľa, tam je cesta.

Vždy, keď navrhnem kino, Pavol spraví grimasu, vraj čo sú to za veľkopanské bratislavské výmysly, veď predsa film budú dávať o pol roka v telke, prečo by mal míňať za niečo, čo bude mať neskôr celkom zadarmo, snažím sa mu vysvetliť, že filmový klub a telka fakt nie sú to isté, ale Pavol nepochopí, čo tým myslím, len argumentuje, že až zarobí, kúpi si obriu obrazovku (do svojej plesnivej garsónky) a bude mať kino doma, to len uvidíš, ako si všetky tie filmy užijeme, sami dvaja, a tak ho nepozývam, ani keď si so spolužiačkami ideme sadnúť kamsi do kaviarne či čajovne, viem si predstaviť, čo by na to povedal, prečo míňať na čašníka, keď čaj si viem pripraviť aj sám, kúpim vrecúškový za lacno a nechám vylúhovať, načo toľký cirkus, nehovoriac o väčšom pohodlí domova, nemám nervy to počúvať, ale treba povedať, že Pavol sa už do mňa dostal, hoci si neviem

presne vybaviť, kedy presne sa to zbehlo a ako to bolo, viem len, že sa to už odohralo, mám to za sebou, s plačom a bolesťou, preto radšej do kina, Pavol sa tvári, že to nie je veľký problém, utešuje ma, nad chlebom s masťou, je kopec iných vecí, ktoré môžeme ako dvojica robiť, po sexshope sa rozhodne, že by sme mohli ísť na nudapláž, je síce začiatok jari, ešte dosť sviežo, ale vieš čo, zasmeje sa, v tej zime aspoň budú stáť bradavky.

Ale ja to nevládam, ach, prečo stále plačeš, ty kofa, prečo stále plačeš, v lesíku, cez ktorý ideme na jednu z najznámejších nudapláží pri Bratislave, sa zatnem, nedokážem to, nie a nie, posmrkávam, a tak sa ma Pavol spýta, či by som sa preňho aspoň nevycikala, nechápem, čo tým myslí, no, skrátka, že by ma pri takej činnosti celkom rád videl na lesnej cestičke, možno aj odfotil, ale keď zbadá môj výraz, hneď to berie späť a zatvára sa otrávene, o dva týždne to skúsi znova, sme u mňa doma a on má všetko naplánované, ľahne si do vane a ja mám byť nad ním, aj si poviem, že to skúsím, že sa musím prekonať, ale zas to nedokážem, už mi je jasné, že pre Pavla som celkom nepoužiteľná, že sám o chvíľu povie, neviem, čo si s tebou počať, šukať nemôžeme, na nudapláž nechceš, očúrať ma nie a nie, no čo s takouto frajerkou, rozmazanou Bratislavčankou, ktorá by len po čajovniach s kamarátkami a po kinách, presne to si predstavujem, že každú chvíľu príde, a namiesto toho: žiadosť o ruku.

Raz na zastávke električky prehodí, že by si ma teda zobral, prehodí to, akoby tým myslel novú pôžičku v banke, nedokážem to obsiahnuť, je to žiadosť o ruku? alebo si ma chce zobrať do bytu, aby som sa tam nasťahovala? ale prečo by som mala, veď doma mi je lepšie, či ma chce zobrať kamsi do Humenného, kde býva? na návštevu? schyluje sa predsa k Veľkej noci, ale napokon vyplynie, že tým myslel presne to, čo mi napadlo ako prvé, investíciu, použije to slovo, vraj do mňa už investoval dosť, chlebov s masťou, a preto by bolo radno to nejako oficiálne potvrdiť, konsolidovať, než rachnem, ako rachne Horizont Invest alebo Drukos, má to logicky zdôvodnené, milujem mužov, ktorí majú všetko logicky zdôvodnené, pripomínajú mi môjho otecka vedca, jednoducho, Pavol nechápe ostatných mužov, že sa stále dávajú dokopy a rozchádzajú, furt nejaké cudzie ženské, veď hergot, tak s jednou už chodím, načo to začínať všetko odznovu, taká oštara, rozmýšľam, ako prichádza električka, prečo si Pavol chce zobrať ženu, s ktorou nemôže ani súložiť, či tento detail nijako nezaváži v jeho uvažovaní, ale Pavol mi stisne ruku, dvere sa otvárajú a ja v pomykove prikývnem, dobre teda, nerachnem, nezavriem svoje brány, Pavol sa nebude musieť na námestiach dožadovať späť svojich peňazí a práv a cítiť sa podvedený, obaja vieme, do čoho ideme.

Ale naozaj viem aj ja? do čoho idem? poznáme sa? poznáme sa dosť dobre? Pavol dokonca povie, že sme